

ust. 1, 2 i 3 i powinna dotyczyć oceny wprowadzenia zaleceń i decyzji koordynacyjnych, wydanych uprzednio w ramach rozpatrzenia planu 5-letniego, oraz oceny dokumentacji poszczególnych inwestycji.

§ 8. 1. Powiatowe organy planowania gospodarczego i organy miejscowego planowania przestrzennego, jako posiadające bezpośrednie rozeznanie problematyki terenowej, obowiązane są do przeprowadzenia, stosownie do przepisu § 7, analizy projektów planów gospodarczych na tle planów zagospodarowania przestrzennego.

2. Problemy o zasięgu wykraczającym poza granice jednego powiatu, obejmujące kilka powiatów, jak również problemy o znaczeniu ogólnowojejewódzkim bądź wiążące się z koniecznością zmian planu gospodarczego w skali województwa należy analizować nie tylko w organach wojewódzkich, lecz również w powiatowych organach planowania gospodarczego oraz organach miejscowego planowania przestrzennego z punktu widzenia ich wpływu zarówno na plany gospodarcze w skali powiatu, jak i na miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego.

§ 9. 1. Opinie organów planowania gospodarczego o projektach lokalizacji szczegółowej dotyczą zgodności z założeniami do planu gospodarczego.

2. Wskazanie inwestycji, których lokalizacje szczegółowe powinny być zaopiniowane przez komisję planowania gospodarczego, powinno następować przy przekazywaniu organom miejscowego planowania przestrzennego odpisu decyzji o lokalizacji ogólnej bądź przy opiniowaniu wniosków o wydanie decyzji dotyczącej lokalizacji ogólnej.

3. Uzgodnienia z wojewódzkimi organami planowania gospodarczego wymagają decyzje w sprawie lokalizacji szczegółowej inwestycji, wiążące się z:

- 1) likwidacją obiektów gospodarczych gospodarki społecznej,
- 2) zakazem, rozbudowy obiektów gospodarczych gospodarki społecznej w związku z innym przeznaczeniem terenów w planach zagospodarowania przestrzennego.

§ 10. 1. Opinie dotyczące projektów lokalizacji szczegółowej inwestycji wydają:

- 1) w zakresie właściwości powiatowych organów miejscowego planowania przestrzennego — powiatowe organy planowania gospodarczego,
- 2) w zakresie właściwości wojewódzkich organów miejscowego planowania przestrzennego — wojewódzkie organy planowania gospodarczego z uwzględnieniem przepisu § 9 ust. 3.

2. Opinie dotyczące projektów lokalizacji ogólnej inwestycji wydają organy miejscowego planowania prze-

strzennego, właściwe w sprawach lokalizacji szczegółowych inwestycji.

3. Opinie w sprawach lokalizacji inwestycji powinny być dostarczane w ciągu 14 dni od daty udostępnienia projektu lokalizacji inwestycji.

§ 11. W wyniku współpracy organów planowania gospodarczego z organami miejscowego planowania przestrzennego należy zapewnić racjonalne wykorzystanie terenów pod budownictwo oraz obniżkę kosztów realizacji i eksploatacji inwestycji przez:

- 1) łączenie programów inwestycyjnych różnych inwestorów,
- 2) koncentrację programów inwestycyjnych różnych inwestorów, szczególnie budownictwa mieszkaniowego, w sposób umożliwiający porządkowanie zabudowy w myśl ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub projektów wyznaczenia terenów budowlanych,
- 3) tworzenie ośrodków usługowych o lokalizacji i profilu dającym dogodniejsze możliwości zaspokojenia potrzeb ludności miast i wsi,
- 4) łączenie programów inwestycji towarzyszących, związanych z budownictwem przemysłowo-składowym, np. drogowych, energetycznych, uzbrojenia terenu, magazynowania, baz remontowych,
- 5) programowanie przez inwestorów wspólnych inwestycji dotyczących uzbrojenia i urządzenia terenu zgodnie z koncepcjami wynikającymi z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego,
- 6) podejmowanie przez różnych inwestorów wspólnych inwestycji, m. in. na podstawie analizy lokalizacji szczegółowej i dokumentacji tych inwestycji,
- 7) koncentrację inwestycji na wspólnych placach budów w sposób umożliwiający przedsiębiorstwom budowlanym wprowadzenie postępowych technologii wykonawstwa,
- 8) ocenę możliwości realizacji inwestycji usługowych w miastach, osiedlach i wsiach wraz z krytyczną oceną wielkości i potrzeb zamierzonych inwestycji — możliwości przesunięcia w czasie, ograniczenia, ewentualnie rezygnacji z inwestycji, zaproponowania programu lepiej odpowiadającego potrzebom miejscowym bądź programu łączącego w ramach jednego budynku różne funkcje usługowe,
- 9) koncentrację inwestycji w czasie, na określonych terenach, w celu uzyskania pełnych efektów produkcyjnych bądź użytkowych, najszerzego wykorzystania zaplecza technicznego, transportu i sprzętu budowlanego.

323

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICICTWA I ENERGETYKI

z dnia 25 października 1968 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie dopuszczania do ruchu lub do obrotu niektórych urządzeń energetycznych oraz obowiązków ich oznaczania.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie dopuszczania do ruchu

lub do obrotu niektórych urządzeń energetycznych oraz obowiązków ich oznaczania (Monitor Polski Nr 9, poz. 65) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy zarządzenia stosuje się również do nowych urządzeń, nie przeznaczonych do produkcji masowej

i seryjnej, których rodzaje określać będzie Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej w porozumieniu z jednostką bezpośrednio nadzorującą wytwórcę.”;

2) w § 11 ust. 1 skreśla się na końcu wyrazy „jednak na okres nie dłuższy niż 18 miesięcy”;

3) „Wykaz urządzeń podlegających dopuszczeniu do ruchu lub do obrotu oraz jednostek opiniujących te urządzenia” otrzymuje brzmienie podane w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitrega*

Załącznik do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 października 1968 r. (poz. 323).

WYKAZ URZĄDZEŃ PODLEGAJĄCYCH DOPUSZCZENIU DO RUCHU LUB DO OBROTU ORAZ JEDNOSTEK OPINIUJĄCYCH TE URZĄDZENIA

Lp.	Wyszczególnienie urządzeń	Jednostka opiniująca
1.	Pompy do zasilania kotłów	Zakłady Pomiarowo-Badawcze Energetyki „Energopomiar” w Gliwicach
2	Kotły centralnego ogrzewania (z wyjątkiem kotłów na paliwa gazowe)	Instytut Techniki Ciepłej w Łodzi
3	Wentylatory o mocy napędu 5 kW i większej (z wyjątkiem wentylatorów głównego przewietrzania kopalń)	
4	Piece przemysłowe do obróbki cieplnej na paliwa ciekłe	Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie
5	Transformatory o mocy 20 kVA i większej (z wyjątkiem transformatorów przeznaczonych dla sieci elektroenergetycznych)	Instytut Elektrotechniki w Warszawie
6	Elektryczne piece przemysłowe o mocy 20 kW i większej	
7	Elektryczne kuchnie, kuchenki, warki (z wyjątkiem warków rolniczych) i ogrzewacze pomieszczeń o mocy 1 kW i większej	Instytut Energetyki w Warszawie
8	Transformatory przeznaczone dla sieci elektroenergetycznych	
9	Spawarki i zgrzewarki	Instytut Spawalnictwa w Gliwicach
10	Przenośne metalowe piece grzewcze i kuchnie na paliwa stałe	Główny Instytut Górnictwa w Katowicach
11	Piece kąpielowe węglowe	
12	Wentylatory głównego przewietrzania kopalń	
13	Pompy głównego odwadniania kopalń	Centralny Ośrodek Badawczo-Koordynacyjny Pomp w Warszawie
14	Pompy przemysłowe o mocy napędu 5 kW i większej (z wyjątkiem pomp do zasilania kotłów i pomp głównego odwadniania kopalń)	
15	Rolnicze warki, parniki i kolumny parnikowe elektryczne o mocy 1 kW i większej oraz na paliwa stałe i ciekłe	Instytut Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie
16	Elektryczne ogrodzenia, pulsatory, kable grzejne, inkubatory, sterylizatory do mleka, dojarki mechaniczne, schładzarki do mleka oraz promienniki podczerwieni	
17	Rolnicze suszarki i podgrzewacze powietrza na paliwa stałe i ciekłe	
18	Gazowe kuchnie, kuchenki, piekarniki i ogrzewacze pomieszczeń	Centralne Laboratorium Gazownictwa w Warszawie
19	Rolnicze gazowe parniki i warki	
20	Gazowe podgrzewacze wody przepływowej	
21	Kotły centralnego ogrzewania na paliwa gazowe	Instytut Techniki Budowlanej w Warszawie
22	Domowe przenośne ceramiczne piece grzewcze i kuchnie na paliwa stałe	
23	Grzejniki i zespoły grzejno-wentylacyjne centralnego ogrzewania	

Lp.	Wyszczególnienie urządzeń	Jednostka opiniująca
24	Przemysłowe urządzenia chłodnicze (chłodnie i agregaty chłodnicze) o mocy 280 W i większej (o wydajności 240 kcal/h i większej)	Centralny Ośrodek Chłodnictwa w Krakowie
25	Sprężarki powietrza i gazów o mocy napędu 20 kW i większej	Centralne Biuro Konstrukcyjne Budowy Urządzeń Chemicznych w Krakowie
26	Aparatura regulacyjna do sieci ciepłych i gazowych	Przemysłowy Instytut Automatyki w Warszawie
27	Wymienniki ciepła	Ośrodek Badawczo-Doświadczalny przy Stołecznym Przedsiębiorstwie Energetyki Ciepłej w Warszawie
28	Podgrzewacze materiałów budowlanych oraz ogrzewacze pomieszczeń budowlanych na paliwa ciekłe	Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa w Warszawie
29	Odwadniacze skroplin	
30	Kotły parowe i wodne (z wyjątkiem kotłów centralnego ogrzewania)	Zakłady Badań i Ekspertyz Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej (w Warszawie lub w Katowicach) albo inne jednostki opiniujące wskazane przez Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej
31	Silniki elektryczne, piece przemysłowe i inne urządzenia określone przez Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej w porozumieniu z jednostką bezpośrednio nadzorującą wytwórcę	

324

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 8 sierpnia 1968 r.

w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia nauczycieli studium wojskowego zatrudnionych w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych.

Na podstawie § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. z 1961 r. Nr 43, poz. 225 i z 1967 r. Nr 28, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do nauczycieli studium wojskowego, nie będących oficerami służby czynnej, zatrudnionych w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych.

§ 2. 1. W zależności od posiadanych kwalifikacji i stopnia wojskowego nauczyciele studium wojskowego przy powołaniu do pracy w szkole wyższej lub wyższej szkole zawodowej otrzymują uposażenie zasadnicze według następujących grup, określonych w § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. z 1961 r. Nr 43, poz. 225 i z 1967 r. Nr 28, poz. 132):

- a) uposażenie grupy 3K — nauczyciele studium wojskowego posiadający ukończone wyższe studia wojskowe oraz nauczyciele studium wojskowego posiadający stopień oficerski co najmniej kapitana rezerwy, ukończone studia wyższe (nięwojskowe) i szkołę oficerską;
- b) uposażenie grupy 4K — nauczyciele studium wojskowego posiadający stopień oficerski co najmniej kapitana rezerwy, wykształcenie średnie, ukończoną szkołę oficerską oraz co najmniej 3-letnią praktykę na stanowisku wykładowcy w szkołach (kursach) wojskowych lub co najmniej 5-letnią praktykę doświadczenia;

c) uposażenie grupy 5K — nauczyciele studium wojskowego posiadający stopień oficera rezerwy, ukończone studia wyższe (nięwojskowe) i odpowiednie dla danej specjalności wojskowej przeszkolenie wojskowe.

2. W razie uzyskania przez nauczyciela studium wojskowego, pobierającego uposażenie zasadnicze grupy 5K lub 4K, kwalifikacji uprawniających do zaszeregowania do wyższej grupy uposażenia zasadniczego, awansowanie do wyższej grupy uposażenia następuje z dniem pierwszym miesiąca następującego po spełnieniu warunków, od których zależy wyższa grupa uposażenia zasadniczego.

§ 3. 1. Nauczyciela studium wojskowego, pobierającego uposażenie zasadnicze grupy 5K lub 4K, rektor szkoły wyższej lub wyższej szkoły zawodowej może awansować do bezpośrednio wyższej grupy uposażenia zasadniczego po upływie 3 lat nienagannej pracy na stanowisku nauczyciela studium wojskowego w szkole wyższej lub wyższej szkole zawodowej.

2. Przyznanie wyższej grupy uposażenia zasadniczego, o której mowa w ust. 1, może nastąpić w terminie określonym w przepisach ustalających ogólne zasady zaszeregowania i awansowania pracowników.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 grudnia 1956 r. w sprawie zasad zaszeregowania nauczycieli studium wojskowego w szkołach wyższych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 7, poz. 55).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1968 r.

Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego: w z. R. Mistlewicz